

«Γονείς, παιδιά, πάμε Εκκλησία;»: Συζήτηση στα «Ευαγγελίστρια 2025»

/ [Ενορίες](#)

Θα πρέπει να υπάρχει η λειτουργική θέληση σε κάποια οικογένεια που να το νοιώθει αυτό, ότι είναι απαραίτητο στη ζωή να ενωθεί με τον Θεό. Δεν είναι κάτι γνωσιολογικό, που άπτεται της λογικής αλλά άπτεται της καρδιάς.

• Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2025», την Δευτέρα 10 Μαρτίου ο Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας, Μουσικολόγος και Συγγραφέας, φιλοξένησε τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Θεμιστοκλή Χριστοδούλου, Προϊστάμενο του Ιερού Ναού

Αγίου Ελευθερίου οδού Αχαρνών, Θεολόγο, σε μια συζήτηση με «Γονείς, παιδιά, πάμε Εκκλησία;».

Μιλώντας για τον πλούτο της λατρευτικής ζωής της Εκκλησίας, ιδιαίτερα την κατανυκτική περίοδο της Μ. Τεσσαρακοστής, οι δύο συνομιλητές έθεσαν στη συζήτηση ως βασικό προβληματισμό το πως θα μπορέσουν όλοι, και ιδιαίτερα οι νέοι άνθρωποι, να απολαύσουν αυτόν τον πλούτο, όταν οι προσλαμβάνουσες και η νοοτροπία τους είναι τόσο ξένη από τη λατρεία της Μ. Τεσσαρακοστής.

Ο π. Θεμιστοκλής έδωσε αρχικά έμφαση στην έλλειψη βιώματος, ως πράξη, της σύγχρονης νεολαίας και ιδίως των μικρών παιδιών, μέσα από το ίδιο τους το σπίτι. Και παρατήρησε σχετικά:

«Θα πρέπει να υπάρχει η λειτουργική θέληση σε κάποια οικογένεια που να το νοιώθει αυτό, ότι είναι απαραίτητο στη ζωή να ενωθεί με τον Θεό. Δεν είναι κάτι γνωσιολογικό, που άπτεται της λογικής αλλά άπτεται της καρδιάς.

Όταν δεν υπάρχει σε αυτήν την γενιά των νέων γονέων αυτό το λειτουργικό βίωμα, τα παιδιά δεν έχουν προσλαμβάνουσες παραστάσεις εκκλησιαστικού βίου και συμμετοχής στη λατρεία.»

Αναφέροντας περιστατικά από την ποιμαντική του διακονία, ο π. Θεμιστοκλής κατέθεσε στη συνάντηση την εκτίμηση του ότι, εκείνο που λείπει σήμερα είναι ο μεγάλος ζήλος που πρέπει να διακρίνει και τους ιερείς, για να ανταποκρίνονται στην απαίτηση των καιρών, αλλά και τους γονείς.

Σημειώνοντας, μεταξύ άλλων για παράδειγμα, το θέμα του ωραρίου που τελούνται οι ακολουθίες και οι θείες Λειτουργίες, ώστε να δίνονται εναλλακτικές δυνατότητες σε μία οικογένεια να λειτουργηθεί.

Και συνεχίζοντας τόνισε πως χρειάζεται μία εξειδικευμένη, κατ' άτομο, ποιμαντική, για να πλησιάσει ο ιερέας τον άνθρωπο και να τον ακούσει, γιατί σήμερα η χρεία των ανθρώπων είναι να τους πλησιάσει κάποιος και να αισθανθούν ζεστασιά.

Γι' αυτό και οι ιερείς χρειάζεται να διαθέσουν πολύ χρόνο, κάτι που φαίνεται από τις εξομολογήσεις. Στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας και στην πατρίδα μας, θα πρέπει να σκεφτούμε, παρατήρησε ο π. Θεμιστοκλής, το πως μπορούμε να υποδεχθούμε τις νέες οικογένειες με τα νέα παιδιά.

«Ένα μοντέλο που θα μπορούσε να σκεφτεί η Εκκλησία του σήμερα, θα είναι οπωσδήποτε να γίνει ένας κατακερματισμός των μεγάλων ενοριών σε μικρότερες ενορίες, για να μπορεί να εξυπηρετηθεί όλος ο λαός.

Και αυτό ποιμαντικά έχει ένα έρεισμα και μία βάση δυνατή, αφού ο ποιμένας γνωρίζει το ποίμνιο του και γνωρίζεται από αυτό.»

Ακολούθως η συζήτηση περιστράφηκε σε πιθανές παρεμβάσεις που θα μπορούσαν να γίνουν στη λειτουργική ζωή και θα μπορούσαν να αυξήσουν τη συμμετοχικότητα των εκκλησιαζομένων.

Όπως θέματα που αφορούν την λειτουργική αναγέννηση, ένας όρος που σημαίνει ότι ανακαλύπτουμε κάτι που ξεχάστηκε και είχε μπει σε αχρηστία και πλέον επανέρχεται σε χρήση, μεταξύ αυτών η συμμετοχή όλου του λαού στην ψαλμωδία και η ακρόαση των ευχών της θείας Λειτουργίας.

Αναφορικά με την λειτουργική γλώσσα, τονίστηκε ότι χάθηκε η κατήχηση μέσω της λατρείας, η οποία είναι πολύτιμη, περιεκτική και γεμάτη σοφία. Φέρνοντας ως παράδειγμα τους ύμνους της Μ. Τεσσαρακοστής, που αν κατανοήσει κάποιος το βάθος και τα νοήματα, δεν θα χρειαζόνταν κατήχηση.

Όπως παρατήρησε ο π. Θεμιστοκλής όλη την Εκκλησία προβληματίζει ποιμαντικά το θέμα της γλώσσας, αλλά η λύση δεν προκύπτει εν θερμώ ή εν ψυχρώ. Σημειώνοντας ότι η ελληνική γλώσσα είναι αδικημένη από εμάς τους ίδιους, τους νεοέλληνες, που είμαστε οι νεκροθάφτες της.

«Ένα θέμα το οποίο ανακίνησε η Εκκλησία μας πριν κάποιες δεκαετίες, ήταν η λειτουργική κατήχηση. Αυτό σημαίνει ότι ασχολούμαστε από τις μικρές κατηχητικές βαθμίδες μέχρι τις μεγαλύτερες μαθαίνοντας τις λέξεις της θείας Λειτουργίας οι οποίες είναι δύσκολες, τις εξηγούμε και τις δίνουμε να τις καταλάβει ο λαός του Θεού.

Αλλά θέλει οπωσδήποτε πολύ χρόνο, θέλει και στελέχη. Να εμπνεύσουμε την αγάπη προς τη λατρεία στους ανθρώπους και να είναι η λατρεία, λατρεία αληθινή.»

Τα νέα παιδιά είναι πιο δυνατά πνευματικά και συνεπή από τους μεγάλους, επεσήμανε στη συνέχεια ο π. Θεμιστοκλής. Συμπληρώνοντας ότι σήμερα έχουμε

πιο πολύ το ασκητικό φρόνημα να εφαρμόζεται από νέους ανθρώπους παρά από τους μεγαλύτερους.

Και μπορεί να μην είναι πολλοί οι νέοι στην Εκκλησία, αλλά αυτοί που είναι αποτελούν τόσο δυνατή μαγιά που όλο το φύραμα θα το ζυμώσει. Ενώ πρόσθεσε ότι οι μεγαλύτερες φιλανθρωπίες γίνονται από το χαρτζιλίκι των νέων παιδιών, που επειδή αγάπησαν πολύ τον Θεό, έρχονται και το καταθέτουν στην Εκκλησία για να γίνει το έργο του Θεού.

Συμπερασματικά, στον επίλογο της συζήτησης, ο π. Θεμιστοκλής τόνισε μεταξύ

...ρία, είναι αυτό το ήθος που
...λών ονύχων και πρέπει να
...ορθοδόξου πίστεως.»

